

A Teleki-Énekeskönyv.

— Barakonyi Ferencz költeményei. —

NEGVEDIK KÖZLEMÉNY.

8.

Cantio etc.

Táncznóta. Magyar.

Bizonyos ok az elválásra,
Hogy kivülem mást kedveltél
Az indított engem az elhagyásra.

Gyűrűcskéddel, melylyel engem megkötél,
Im megküldte[m], vedd vissza, ha mást leltél: 5
Viselje meg, kit kivülem kedveltél.

Bizony rége[n] várta[m] ily akaratját,
Mert már elvű[d] ifjuságom virágát,
Bár másnak add szived hívadt bimbójá[t].

A szép rózsza kedves, mint nyárban, 10
Midőn vagyon ő gyenge nyilásában ;
Sok szép szüzek élnek illatjával
Akkor én is ujjulok szabadulvá[n].

Alia etc.

9.

Török nóta.

Szivem szakad, még is óhajt
Hozzád! édes, hiv szerelméhez.
Mert szépséged, édességed,
Édesített szép beszédéhez 5
Vágy ágyamból és mélységből
Igy felserkentett.

Életet hozó, vidámitó
 Gyönyörűségem édes istápjá!
 Hová lettél, hogy hagyál el
 Üdvösségemnek szép kis oltára? 10
 Bezzeg kicsiny örömünkre
 Lőn az szerencse,
 Hamar minket ily véletlen
 Mely búra hozza.

Azt ne véljed, hogy tetölled 15
 Miként Aeneas, már eltávozza[m],
 Hogy már soha, fenemódra
 Orczám te hozzád vagy ne fordítsa[m].
 Várj jövendőt, érhetsz jobb üdőt,
 Higyjed édesem. 20

.....
 Gyászruhátat mind lehányod,
 Hogy szívem ne keseregne már többé,
 Mert ily bánat nem szép látat,
 Hogy ha magadnak nem lesz kedvező.
 Várj jövendőt és érhetsz jó üdőt, 25
 Higyjed édesem.

.....

10.

Alia.

Rosályi kert mostan teled
 Majd ezennel elmulik,
 Kedveskedő meleg tavasz
 Ezennel rád érkezik.
 Dicsőségre, vidámságra majd fénylik, 5
 Szép tisztességed, becsületed tündöklük.

Majd viczéje leszesz, higyjed,
 A szép paradicsomnak;
 Mert rózsáid külömb-külömb
 Szagokkal illatoznak, 10
 Útaidon szép ifjaid sétálnak,
 Szép violáid fáid alatt ujulnak.

Beléd szokott szépe[n] szóló
 Fülemlécskéd majd eljű,
 Kin örvendez sok szép kegyes vidám szű, 15
 Virágodnak jó illatja majd kijű,
 Ne[m] leszesz akkor oly szomorodott igyű.

Piros hajnal hadd támadjo[n]
 Tündöklük csillagával,
 Sűrűségű fényes aér 20
 Vigasztal árnyékával,
 Dícselkedik szép madarak szovával
 És bimbóztassál meleg nap világával.

.....

11.

Alia.

Játszik az szerencse most szegény fejemmel,
 Vállamra mert terhét rakta veszélyével.
 Kinomat többiti tömlöcz sebeivel
 Örvedetes napot nem érek kedvemmel.

Állhatatlanságát tudtam s reá[m] vártam, 5
 Magas kerekire noha fel sem hágtam.
 Utolsó részén is csak nagy félvén jártam,
 Sokaknak elesitit szük voltáról láttam.

Kisdéd, közép, karcsú, gyenge liliomszál,
 Kinek szép orcáján áll két szép rózsaszál. 10
 Gyöngge mosolygási[n], ajaki nyilásán,
 Szivem vidul s újul szemei forgásán.

Paraszt Agatokles ő korongját rúgja,
 Kongatván fazakát, piaczo[n] árulja.
 Másfelől szerencse koronáját tartja, 15
 Mert ez volt ő neki boldog s vig órája.

12.

Alia.

Tót táncznóta.

Egy szép szelid kis solymocskám sugárszárnyait
 Aranyszinnel, látom, tollát tündökölteti;
 Tollaszkodván, nézem, magát útnak készíti,
 Két szép szárnyát szélyel tartja, csak elrepülni.

Viszont ő is ne sietne, nekie mondám, 5
Szép sólymocskám hűségeért megapolgatám,
Mint elmentét megállásra visszafordítá
Isten hozzád édes lelkem, neke[m] azt mondá.

Mint az testnek az lélektül nehéz megválni,
Két egyenlő, igaz szívnek egymást nem látni. 10
Oly nehéz lön sólymocskámtól nekem távozni,
Két szememmel messze látván túlon repülni.

Hozza Isten viszont hozzám jó egészségben,
Hogy szerelmem én szivemmel egyesülhessen.
Igy én szivem ő lelkével holtig élhessen, 15
Személyével én lelkem is örvendezhessen.

.....

13.

Alia.

Oláh táncznóta.

[1655.]

1. Oh búban bemerült, elepedett szívem,
Mint árva pellikán elmarada tülem,
Hogyha Isten engedi, tied leszek édesem.
2. Az mely szüben beakad a szerelem,
Nehéz attól megmenekedni éltében. 5
Igy szivem is lángal ő szerelmében,
Nem nyughatik, gyötrődik elméjében.
4. Sőt éltemben nem volt, ki vigasztaljon,
Csak te voltál szive[m] az, kit óhajtson,
Hogy így szívünk holtig egymáshoz vonjon. 10
5. Ezerhatszázötvenötben ezt irám]
Ezek kívől édesemet, hogy látám,
Mint angyalkép főlem repülvén, látám,
Hogy én szivem személyétől búcsuzván.

14.

Alia.

Hamarja, tót táncznóta.

Szivemnek reménye, édes kis Aniczkám,
Szép személyedet én sok kincsen nem adnám,
Ha édes csózkodnak ízit kóstolhálná[m].

Méze ajakidnak édes csókolása,
 Adja Isten orczám tőled azt kaphassa 5
 És te szádnak én szám meg visszaadhassa.

Jó illatú, édes, örvendetes rózsám,
 Nézzen édes szívem engedelmesen rám,
 Hogy énekelhessen neked meg viszont szám.

Esmertté lőtt nála[m] tökéletességed. 10
 Mézzel buzog és forr szeléd emberséged,
 Kivel, mint gyémánttal ékesült szépséged.
 Rubintokkal, méltó, hogy tündökljék kezed.

Annak az szép kéznek legyenek birtokában,
 Az ki sok szép hasznot szoritott markában. 15
 Orvasságot visel bumnak is magában,
 Csak tőlle vidul meg szívem gyúlt lángjában.

Finis.

15.

Alia.

Tót táncznóta, hamarja.

<i>Heran.</i> {	Reggel szép árnyékba[n],	Gyötrődik én szívem,	
	Csipdesvén violákat	Éretted szerelmem!	10
	Járék rózsás kertemben.	Én szívem te utánad	
	Azonközben távul jár	Elsietek és ha	
	Egy kegyes az kertben. 5	Elérkezem, veled	
	Helyből kiindulék,	Egy úton elmegyek;	
	Elejben járulék,	Mint egy szép madárkát,	15
Ő is közelyebb lépék.	Csacsogó szajkócskát		
	Kebelembe rekesztek.		

Ime mely hirtelen,
 Szerencsétlenképpen
 Kelletik útra mennem. 20
 De bár csak láthatnám,
 Avagy hogy hallhatnám
 Egészséged mint legyen!
 Kedves járásodat,
 Szép mosolygásodat
 Láthatom-e avagy nem? 25

Finis.

16.

Alia.

Kedvemet újító,		Meglássad, megszánjad,	
Örömbátorító		Magadban meghányjad,	
Nimfáknak szép asszonya!		Jó válaszszaal bocsássad.	
Im elődbe megyen,			
Ajándékot viszen	5	Te szép termetedet,	
Vénus szegény szolgálja.		Gyönyörű képedet	20
Fogadjad jó szívvel,		Az mint mostan megláttam :	
Szibeli örömmel,		Elebbi szerelméért,	
Igaz híved azt várja.		Szibeli kedvéért	
		Ezt ő neki ajánlá[m],	
Alázatossággal,	10	Előbbi ked etc.	25
Noha bátorsággal		
Ez követséget mondja;			
Vénus izenetit,		Az kinek nevére,	
Kedves szép verseit		Gyöngyvirág levélre	
Im elődbe számlálja.	15	Ez verseket	

17.

Melos etc.

Orvosságot bágyadt lelkem nem talál,
Elközelget már énhozzá[m] az halál,
Meghült bennem az reménység, nem táplál:
Mert elvélák tölle[m] plántált rózsaszál.

Meghült benne[m] immár minden reménység, 5
Mint szállott vár alatt megvont segítség,
Az benne levőknek nagy keserűség,
Igy én szegény fejem bágyasztja kétség.

Nem szünhetik meg sirástól két szemem,
Nem birhatja magát bágyadott testem, 10
Minden időben csak kesereg én szivem,
Személyedet ohajtozó életem.

Páris könnyen kapta volt el Helenát,
Kéért lám fejére leronták szép Tróját,
Nem gondolta kárát, mert szép mátkáját 15
Inkább szerette, hogynem mint birodalmát.

Finis.

18.

Alia.

Táncz. Tót.

Én vagyok az messze földről repülő kis madár,
Nyughatatlanságban elfáradta[m] immár.
Átal is jöttem régen az Tiszán,
Az ki engemet sziből látni kíván.

Viszek neki követséget keseredett sziból 5
Attól, az ki megvált, jóakarójától.
El is tiltatott már szegény attól,
Mint kis gerlicze ő szép társától.

Ime látod szívem te jóakaródat,
Az ki fogadással szerelmedbe jutott, 10
Az ki szívéhez szived kapcsoltatott,
Holtig szeretettel összelánczoltatott.

Mágnésnél keményb az te szereteted,
Mert sebes szívemet mihennel értetted,
Azonnal kész menni hozzád személyem, 15
Kihez mutattad te nagy hűséged.

Kérlek azért kis rózsácskám, hogy feledékeny
Ne légy immár hű rabodról olyo[n] igen,
Títkon italodban említsed nevem,
Él azért rabod, szolgálatodra leszen. 20

Finis.

19.

Alia.

Táncznóta. Oláh.

Mikor elindulék, nem láthatom vala,
Hát egy rejtek-helyből ő engem néz vala,
Ő piros orcáján az könyv lecsordula,
Az én szívem rajta csak meg nem hasada.

Hozd el immár kérlek jó szolgám lovamot, 5
Hadd vegyem előmb[en] az én útaimot.
Talám levethetném rollam gyászruhámot,
Hogyha megláthatnám az én asszonykámot.

Az minemű szívvel az anya fiához,
 Én is olyan szívvel volnék Erzsókámhoz, 10
 Minden drága kincsnél drágább gyémántomhoz,
 Isten után való kedves gyámolomhoz.

Az ki nem régentén válék el én töllem,
 Mely síralmas szóval lőn búcsú-vételem,
 Csak kevés ideig lőn beszéde velem, 15
 Mint árva pellikánn, elmarada töllem.

Engem csak egyedül szomorú bánatra
 Elhagyott, mint árvát, nem vigasztalásra,
 Kit nem érdemlettem, hogy még végre arra
 Jusson szegény fejem, ily keserves búra. 20

De méltó ezeket énnekem szenvednem,
 Mert ő is sokakat szenvedett érettem.
 Sok irigyek miatt sokat túrt érettem,
 Azért helyette más senki nem kell nekem.

Mert csak ő egyedül az, kire sir szívem, 25
 Mert nem találhatik ennél drágább kincsem,
 Múzsák seregiben vigasztaló szívem,
 Az kinek szívében feljegyezvén nevem.

No nem illik immár erről többet szólnom,
 Mert nem hagyja szívem tovább halasztanom, 30
 Ideje immáron az útnak indulnom,
 Csak Isten engedje személyedet látnom.

Finis.

20.

Alia.

Táncz. Tót.

Kedvek vidámsága	Azonban mint ráró,	
Tőle[m] eltávozték,	Avagy mint Prédáló	
Mert én szerelmemtől	Szárnyain repülvén,	10
Lelkém megfosztaték	Kezemen repdesvén,	
Mely keserves gyászra, 5	Hogy maradt miként árva,	
Szívem érte nagy búra	Ki társát óhajtozza	
Keservesen érkezék.	És ő ottan eljuta.	

Hogy immár kedvesen	15	Csókjaival útra	
Akar venni hiven,		Engemet bocsáta,	
Csókolván édesden,		Hogy örömmel viszont	
Ajakink oly szépen,		Ő meg visszavárja.	25
Szerelmünket egymáshoz szépen		Ő úti levelével	
Mutatnók nagy hiven,	20	Én szívemet vigasztalja,	
Csókolván kedvesen.		Örömmel hordozza.	

Finis.

21.

Alia.

Török nóta.

Kegyeseimet immár rége[n] nem láttam.
 Vénus ő tüzétől kire mostan gyulladtam,
 Annak örökben én magamat adtam.
 Holtig ötet tartom saját szívemnek,
 Térdhajtással csókokat adok hü személyének

5

Annak örökben én magamat adtam,
 Holtig ötet tartom saját szívemnek,
 Térdhajtással csókokat adok hü személyének,
 Mert csak ő egyedül, kihez lelkem úgy fül,
 Fáradok, mint méh édes megkent lépért.

10

Holtig ötet tartom saját szívemnek,
 Térdhajtással csókokat adok hü személyének.
 Mikor látom újulok,
 Az ölében borúlok.
 Örülök, mint édes kis alakommal.

15

Finis.

22.

Alia etc.

Mit vétettem, idegenért hogy megútáltál,
 Én helyettem, édes szívem, mást választottál.

Senki vétke csak magamé, azt nyilván tudom,
 Mert az te szép szódnak hittem, voltál biztatóm.

De méreg volt az te szép szód, kit méznek véltem,

5

Azon törben magam ejtém, kít én kerültem.

Vehetsz azért rollam példát, édes szerelmem,
Mért választottál magadnak kedves szeretőt.

Ugy ne járjon, mint én jártam, az is teveled,
Meg ne csalja az te szép szód és szép beszéded. 10

Szerelemnek sok sebeit szivem titkolja,
Sok gyötrelmit és fájdalmat ki nem számlálja,

Az, ki indul szerelemben, okoson járjon,
Hogy a méznek színe alatt mérget ne nyaljon.

Finis.

23.

Alia.

Téged szivem nem régen esmertelek,
De szivemben oly igen szerettelek,
Szerelmes szivemnek tégedet véltelek,
Higyjed bizony, hogy nem most kerestelek.

Igaz volt, lám, bölcseknek szavok ebben, 5
A szerelem az kit meggyőz szívében,
Teljes életében az ő idejében
Nincs vigasság soha az ő szívében.

Gondom azért nagy vagyon, mint szolgának,
Mint szolgáljak az én szép asszonykámnak, 10
Kedves legyen annak, mint hű szolgájának,
Mert szolgája, rabja vagyok immár

.....

24.

Alia.

Oh csendes álmok és nyugodalmok bút hoztok
Ti csendességek és kedves éjet kívántok,
De lám engemet más nem egyebet
Mégfáradt elmémet csak búsítjátok,
Sőt mint egy prédát, bús szegény árvát 5
Kínoztok, fárasztotok.

Éjjel kiáltó, fészkekben szóló madarak,
Kik szép társokért és kegyesekért fáradnak
És sok bajt vínak . . .

.....

25.

Alia.

Sok bú és fáradtság én szívemet gyötri,
Mert sok gond elmémet gyakran hányja, veti,
Megemésztő lángja szívemet sebheti.

Megsebhet én szívem éretted szerelmem,
Halálnak nyilait bennem már jól érzem . . .

5

.....

26.

Alia.

Gyenge, sok szép színű virágok közt járván,
Vénus kis fiával ékesen sétálván
Inditanak egy szót, egymás közt tréfálván.

Okom penig csak ez, nem is kicsiny vagyok,
Hogy a kire mostan kényszerítete[m] nagyon,
Nem is jelentem meg, vajjon s de mi okon.

5

Tüzes, veres rózsa szerelmünket jegyzi,
Mely szép gyengédeden levelét neveli,
Igy szép szerelmesek között szerelmünket jegyzi.

Rejtekbe hordozza viszontag nevemet,
A ki szederjesbe viseli képemet,
Csak titkon csókolja ujjuló színemet.

10

Zöldelő szép vig szín, de élő reménység,
Mi szerelmünk felől nem kicsiny nehézség,
Vágyódással való fájdalmas reménység.

15

Busulás az kék szín édes szerelmeért,
Mint ki sokat fárad annak megnyerteért,
Verejtézik hiában édes szerelmeért.

Olvadott, hamvá vált szerelmes hamuszín,
 Jegyzi a hajszin gyászt holtig való nagy kint, 20
 Az fekete, holtig gyász nagy keserves kint.

Finis.

27.

Alia.

Tót táncz.

Az minap egy kegyes[t], ő öltözetiben,
 Mint egy erős vitézt láték ellenben,
 Néz szélyel, tusakodék ő elméjében,
 Mert nem látja azt, kit kíván szívében.

Gyengébb két orczája kinyilt szép rózsánál, 5
 Ragyagóbb szemei sok szép rubintoknál,
 Kévánatosb mosolygási az piros hajnalnál.
 Nem külömb semmiben Vénus istenasszonyál.

Hamar kézenfogva megölelgetém,
 Isten hozott — monda — éltémnek reménye, 10
 Mert régolta vár már két szemem fénye,
 Hogy láthasson téged kedves egészségbe.

Ottan reám veté két szép szemeit,
 Fényes csillagoknál ragyagóbb fényeit,
 Mosolygásra készíti édes kis ajakit, 15
 Istenasszony módra termett szemeit.

Finis.

28.

Alia.

Török nóta.

Búcsúmat veszem immár tölled jó illatú,
 Rózsához hasonló ifjúságomnak ideje,
 Vigassággal régen készült, felnevelt és serdült
 Bánatimtól mentő szívemnek élesztő kedve.
 Közelget életem vége, 5
 Majd elfogy szívemnek minden öröme,
 Hogy nincs segedelme.

Mert örömöm napja fényét felhő buritá,
 Nagy homály követi frissen tündöklő világát,
 Szerencsém is tőlle megvonta jobb karját, 10
 Nem osztja érdemre szolgálatomnak jutalmát.
 Még az föld is rám kiált,
 Kiért fejem keres magának halált,
 Hogy vallaná kinját.

Vajjon s mit vétettem volt Vénusnak, Junónak, 15
 Hogy reám, ártatlan[ra], szívek szerint haragusznak.
 Hozzájok való hűség, mely kegyest adtak volt,
 Véletlen attól megfosztnak,
 Árván csak rabul hordoznak,
 Bús szívem, fejemnek sérelmet hoznak, 20
 Ily jutalmat adnak.

Finis.

29.

Alia.

Az Úr Isten minket, az mi szerelmünkben
 Sok ideig tartson meg,
 Sőt az igaz hitben, ez földön éltünkben
 Minket szerencsétlessen,
 Ez világi gonosz, irigy emberektől 5
 Minket megoltalmazzon,

.....

30.

Alia etc.

Tót táncz.

Tölled életem reménye	Állhatatos igaz szívnek,	5
Megsebhedt immár szerelme,	Isten áldása kedvének	
Mert szerelmednek hív volta,	Adatik az ilyeneknek,	
Eltávozék állandósága.	Mint igazságos éltűnek.	

Nézvén tavasszal madárkát, 10

Ki társától elválását,
 Érzi árván maradását,
 Sóhajtja, mint kedves társát.

[Finis.]

31.

Mélos.

Oláh táncz.

Az minapi szódat most ki nem jelentem,
Senkinek sem mondom, csak magamban tartom.

Mert ha kijelentem, irigyektől félttem,
Ha pedig titkolom, csak magam fársztom.

Kapcsoljad ki, lelkem, mellyeden ingedet, 5
Hadd lássa meg szemem két fejr csecsedet.

Csinadoff ingvállat kétfelé bocsátod,
Ugy sétálsz előttem, nem tudod kínomat.

Kezed ha foghatnám, orczád csókolhatnám . . .
Elmém is vidámúl ugyan megvidulna. 10

.....

32.

Alia tristissima. Eheu!

<p>Oh gyönyörűséges szép alak, Kit csókolgatván, majd elhagylak, Vajjon s szemeim ha láthatnak, Édes kezeim ha tapasztnak.</p>	<p>Kedvesen viszont beszélhessen, Ha lehet ily gyönyörű éltem, Kedvesen kezed ölel engem, 15 Ékes ábrázatod szemlélem.</p>
--	--

<p>Az te szemednek rám-nézési, 5 Engem megölnék mosolygási, Melylyel én szívem édesgeti, Hozzád hűségre kényszeríti.</p>	<p>Fejr kebeledben két alma, Kinek közepin az bimbója, Kedvesen sajátját apollja, Csókolgatván őt mint sajátja. 20</p>
--	--

<p>Mert táplál engem hű szerelmed, Orvoslást veszen szívem tölled, 10 Ezért édesgetvén személyed, Nem lehet éltem tekivülled.</p>	<p>Ez két egyenlő test válással, Nem búsitják ők egymást azzal, Mert mint két összefolyt vér egy taggal, Kegyes személyek élvén azzal.</p>
---	--

Finis.

33.

Búm nevelő s nem kéméllő szerelem,
Engem vesztő s megemésztő gyötrellem,
Hova legyek miattatok, szerelmim?

Az aczélnál vagy gyémántnál bús szívem
Erősb volt, lám, kősziklánál én bennem, 5
Hogy így gyötresz, mégis éltetsz Istenem.

Talám senkit nem vitt arra szerelem,
Mint engemet mézzel megkent nagy mérgem,
Olyat ígér, kivel nem bír már végre.

Halálhozó, nyílhordozó kis gyermek, 10
Szünjél tőlem, ne gyötrődjem, hadd éljek,
Adj kimúlást vagy nyugovást lelkemnek.

Oh nem tudom, ha búsuljak avagy ne
.....
.....

Reménytelen pedig nékem azt hinni,
Hogy valaha az engemet megszánjon. 15
.....

Immár meggyek, hova legyek, nem tudom,
Mert nagy búmnak szörnyű kínját csak vallom,
Mindaz ellen csak te lehetsz orvosom.

Gyámoltalan habok között evezek,
Vajjon s ki szán ily véletlen, ha veszek, 20
Nyavalyámban nem tudom, ki[re] vessek.

Az rózsáknak jó illatja mely kedves,
Az én szívem szintén olyan szerelmes,
Én bús szívem esmét olyan gyötrelmes.

B

Erdélyi Pál.